Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Я думаю, що з відкриттям перукарні в нашому селищі ми ще можемо зачекати...

Перець

№ 6 (808). Рік видання 43-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1969

ЗАВОДСЬКА НАРАДА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

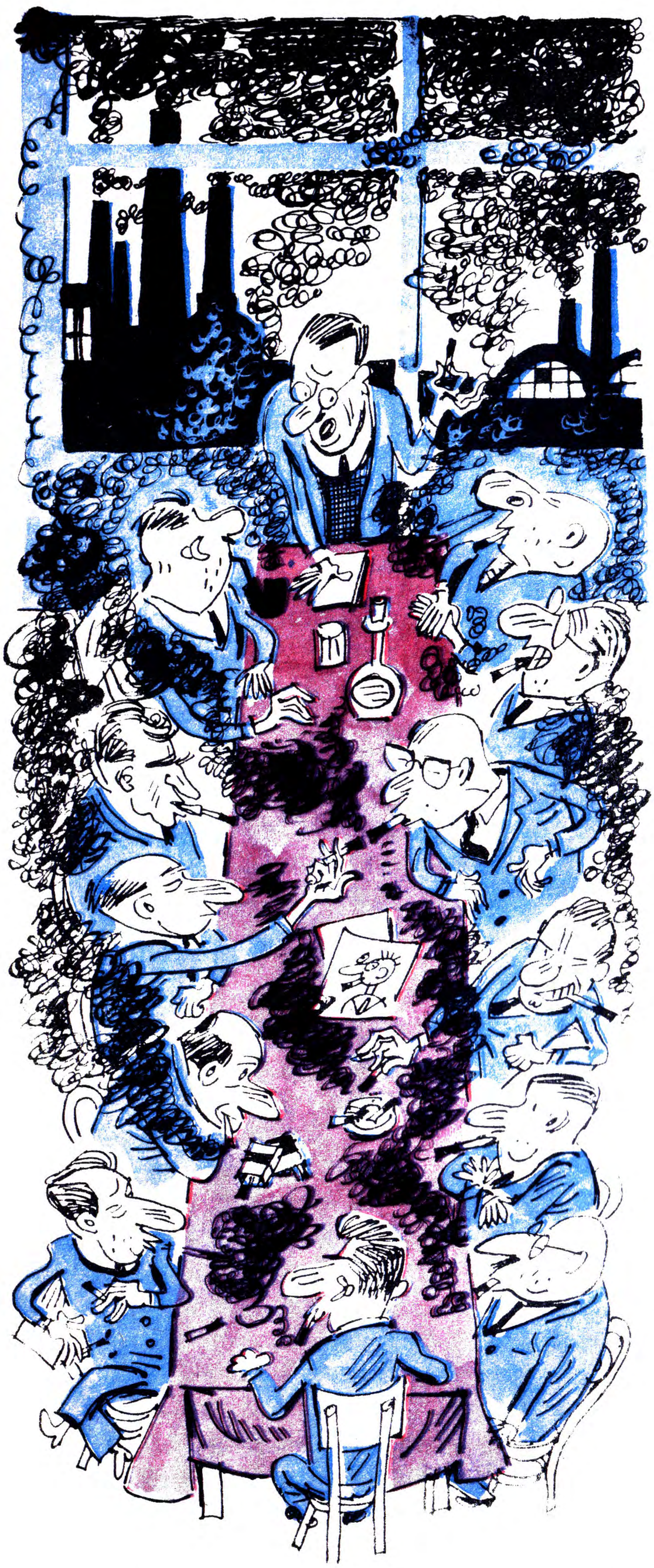

— Я вас зібрав, товариші, щоб разом порадитися, як нам повести боротьбу із задимленістю повітря.

Лист без певної адреси, але адресується багатьом

Здоровенькі були, шановні друзі!

Ми давно вже виросли із тих куценьких штанців, коли всілякі страшні історії викликали неприємний холод під ложечкою, а ночами спричинялися до відомих з дитинства нічних діалогів:

— Ма-а-мо! Ой, ма-а-мо!
— Що тобі, Петрику? Спи — вже ніч.
— Ой мені страшно.
— Чого ж тобі, Петрику, страшно?
— Ой баба-Яга в бовдурі виє.

Ми — народ дорослий, і нас уже не настрашиш ні бабою Ягою, ні відьмою, ні Синьою бородою. І все ж таки я хочу розказати вам лиховісну новину, котра може й не всіх налякає, але думаю, що мусить насторожити кожного.

Майте на увазі, шановні мої друзі, що в наших краях появилася одна неприємна особа. Але мало сказати неприємна — це осоружна й страшна зайда. Вона вештається по деяких містах і селах, непомітно проникає в установи й організації, колгоспи й на заводи, хитро й непомітно заводить там знайомства, а після того починає викидати такі фортелі, що часом волосся на голові ходором ходить.

Хочу підкреслити, що мітить ця шельма здебільшого на «крупну рибу». І коли ти, розвісивши вуха, дав зівка, коли ти клюнув на її сатанинську вудочку, то вважай себе пропащим. Вона затуманить твою душу і твій розум, остудить твою кров і засліпить тобі очі, вона тебе так обплутає, так заїздить, що ти будеш нездатним до будь-якого живого діла. А відтак ти вже не керівник і не працівник, а щось таке інертне, щось таке заживо мертве, щось таке, ніби дерев'яна тумба в пижиковій шапці. Кажу це вам не для страху й не для ляку, а для того, щоб були ви напоготові.

Я ще не знаю точно, звідкіля ця неприємна особа до нас заскочила, не знаю ще, з якого роду-племені вона походить, — я знаю тільки її ім'я і можу дати вам точний словесний портрет злих її викобенювань.

Запам'ятайте, коли в робітничому чи студентському гуртожитку ні з того ні з сього повіяло собачим холодом, вийшли з ладу кухонні плити, не стало гарячої води, замовкли радіорепродуктори, коли тут давно вже не бачили того діяча, котрий за службовим своїм обов'язком мусить дбати про всі побутові гаразди мешканців гуртожитку, — то так і знайте, що це її робота. То вона — ця неприємна й страшна особа протоптала сюди свою стежку.

Запам'ятайте: коли на базі райспоживспілки є всі товари першої потреби, а в крамниці вашого села — хоч свисни — ні сірників, ні гасу, ні солі, ні макаронів, ні олії, і працівники прилавку, коли їх питають, чому цього всього нема, похмуро вам скажуть: «а ви беріть те, що є, а не те, чого немає», — то будьте певні, що це теж її штучки. То вона — ця неприємна й осоружна особа тут походила.

Запам'ятайте: якщо на заводському дворищі, під дощем і снігом лежать навалом, вкриваються іржею і пліснявою дорогоцінні верстати, мотори й найточніші прилади, а керівники підприємства, мов дерев'яна тумба, ані пари з вуст, ані гу-гу, — то так і знайте, що це теж її робота! Це на її сатанинську вудочку вже клюнули на цьому підприємстві.

Запам'ятайте: якщо у вашому місті, в похилих і облуплених газетних вітринах висять вицвілі аркуші періодики піврічної свіжості, а на стадіоні весело побрикують кози й рясно квітують будяки, якщо в палаці культури має постійну прописку зелена нудьга, а місцева бібліотека тулиться по-сирітському в напіваварійній хижі, — то, так і знайте, що й до вас уже пробралася ця неприємна і підступна особа. Це тільки її робота!

Запам'ятайте: якщо ви поселилися в новому «мікрорайоні» й не бачите таких буденних, але бажаних вивісок, як «Перукарня», «Аптека», «Громадська вбиральня», «Хімчистка», «Ремонтна майстерня», «Води — соки» і т. д., не бачите рік, не бачите другий, то не ремствуйте на свій зір і не поспішайте в інститут імені Філатова. Ремствуйте на неї, шельму. Це теж її робота!

Запам'ятайте: якщо в універмагах роками висять і припадають пилюкою довготелесі темно-землистого кольору пальта-собакевичі, а на швейній фабриці того не бачать і стараються якомога більше нашити таких потвор, то знайте, що це теж художества цієї неприємної і страшної особи.

Я не збираюся робити повного переліку усіх її капостей, — я поспішаю сказати вам, як її звуть.

Запам'ятайте: її ім'я — **Байдужість.** Чуєте? **Байдужість!!!**

Стережіться, товариші, бійтеся цієї неприємної і страшної особи, як вогню, як гонконгського грипу, як смерті!

Бійтеся і стережіться, щоб, бува, і вас вона не зацугундрила на свій гачок!

Як і завжди, від душі і серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Телеграфне агентство Перця

НАЙКРАЩИЙ МАРИНАТОР

ЛУГАНСЬКА ОБЛАСТЬ. (Наш кор.). Найкращі маринади з будинків готує керуючий трестом «Луганськсільбуд» Я. В. Радіонов. Три роки керовані ним будівельники маринували 16-квартирний будинок у радгоспі «Степовий» Біловодського району. Але остаточно замаринувати не вдавалося. Перешкоджало керівництво радгоспу. То фінансує своєчасно, то робітників на допомогу виділить, то будівельників нагодує. Та ось з'явився Я. В. Радіонов і замаринував будівництво єдиною фразою: «У нас нема сил. Кінчайте своїми!».

Колектив радгоспу висунув кандидатуру Я. В. Радіонова на присвоєння йому звання «заслужений маринатор».

ВЕЧІР СПОГАДІВ

Цікава зустріч двох поколінь відбулася недавно у першому відділку радгоспу «Космос» (Бериславський район Херсонської області). Старі кадрові робітники поділилися з молоддю своїми спогадами про те, коли вони востаннє бачили відкритими двері у бані.

ЗАЛІЗОБЕТОННИЙ ЧАС

ХАРКІВ. (Наш кор.). Тут, на цементному заводі розроблено нову теорію часу. Всупереч твердженню вчених авторитетів, що час — поняття відносне, на заводі встановлено, що час — залізобетонно-незрушний. Доказом цього служить адміністративна вказівка: будь-який простій цементовозів під завантаженням відмічати в путівках як двадцятихвилинний.

Щоправда, водії, зокрема Харківського автотранспортного підприємства № 20662, не хочуть брати на віру цього залізобетонного визначення часу. Вони покладаються на досвід. А неоднорічний досвід свідчить, що часто з вини цементників їм доводиться простоювати на заводі значно більше, ніж 20 хвилин.

Виходячи із цієї гіркої практики, водії схильні навіть відстоювати старе збите твердження, що час — це гроші. До того ж — гроші, якими ніхто не оплачує їм вимушених простоїв.

КНИЖКОВИЙ СЕРВІС

Черкаський облкниготорг, керуючись благородним принципом «Книгу — в маси», проявив оригінальну ініціативу. Щоб позбутися фактору випадковості у замовленнях на книги, черкаські ініціатори вирішили розсилати їх взагалі без замовлень. Одним із перших з новою формою обслуговування познайомився колгосп ім. Чкалова Чорнобаївського району. Правління одержало накладною платнею посилку з непотрібною літературою. Єдиною книгою, що викликала нездорову цікавість, була бракована продукція Київської друкарні № 7 — посібник «Механізація роздачі кормів». Члени правління й досі не втямлять, з якого боку її починати читати.

СЕЛО ТЕЛЕПАТІВ

ШОСТКА Сумської області. (Наш кор.). Жителі села Богданівки вже кілька років захоплюються телепатією. Вони встановили регулярний обмін думками на відстані з телепатами-аматорами сусідніх сіл — Собич і Пирогівки. Робляться безуспішні спроби зв'язатися і з начальником районного вузла зв'язку П. І. Рильським. Але поки що цьому заважають метеорологічні умови, які, на думку т. Рильського, несприятливі в усі пори року і не дозволяють йому налагодити тут не лише телепатичний, а й нормальний телефонний зв'язок.

ЦІКАВИЙ ПОЧИН

Як повідомляє наш сумський кореспондент, з цікавою пропозицією виступили офіціанти найбільшого у місті кафе «Юність». Всіх клієнтів вони саджають за один столик. Притому саджають так щільно, що замість 6 (за нормою), вміщується 15. Від цього новаторства виграла дружба: клієнти знайомляться, обмінюються тостами й репліками типу: «Ну, куди лізеш у мій салат». Виграли також і офіціанти: більшість столиків порожні, на них не треба міняти приборів та й ходити доводиться менше. Є чутки, що за почином «Юності» в деяких кафе і ресторанах міста сервіруватиметься один стіл на всіх відвідувачів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

КОНФЛІКТ У ЛІСОВІЙ КОНТОРІ

— Та я на вас у суд подам! Я вам доведу, що я не осел!

„ПІД ЗНАКОМ ЗЛОДІЯКА“

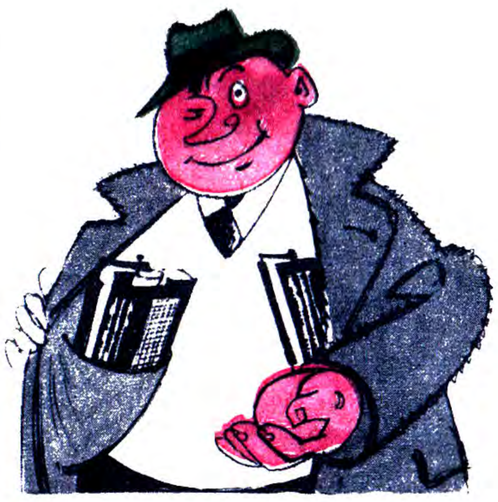

У Дніпропетровську, при вході до центрального універмагу, нам розповіли таку історію.

— Жив-був у нашому місті один чолов'яга. Фізичними вправами себе не обтяжував, їв не дуже багато, а пив — і того менше: триста грамів білої хильне — і вже готовий, вже на ногах не тримається...

— Спортом, спортом треба займатися,— настійно радили тому чоловікові його друзі.

І він, кінець кінцем, зважив на дружню пораду, скористався нею.

— А тепер бачите, яким став! — і нам показали на рожевощокого піжона, який дефілював перед входом до магазину і приємним баритоном нашіптував:

— Спорт! Спорт! Спорт! Спорт — геть усім корисний. Ви часом не цікавитесь спортом?

Останні слова були адресовані автору цих рядків і — чого критися! — в якійсь мірі примусили його задуматись.

— А ви не думайте, що я вам пропоную щось таке...— зауважив піжон і поліз рукою за пазуху. Витягнув він звідти не камінь, а два новеньких транзистори «Спорт-II» виробництва місцевого радіозаводу.

— За півціни продаю,— спокушував він, обдаючи всіх, хто його обступив, тонким ароматом коньяку. Коньяк, очевидно, впливав на його ніжний організм благотворніше, ніж біла столична, бо він ще досить міцно стояв на ногах.

— За такий же самий приймач,— сказав він,— вам у магазині доведеться заплатити вдвічі більше.

Розпродавши свій товар, рожевощокий піжон розтанув у сутінках. А фейлетоніст зостався. Зостався наодинці із своїми роздумами про стрімкі темпи деградації спекуляції.

На думку сплив отой дивак, який, пригадуєте, колись таким чином загрібав капітали: купував сирі яйця, варив їх і продавав за стільки ж, за скільки купив. «Який же зиск від такої торгівлі?» — допитувалися люди. Дивак не приховував своїх доходів. «Мені зостається навар!» — пояснював він.

У того чолов'яги, який при вході до універмагу торгував радіоприймачами, з усього судячи, і навару не залишалося. Він, з усього судячи, мав від свого товару одні лише збитки. Принаймні, продавав його значно дешевше, ніж він коштує.

— А ви впевнені, що ті приймачі взагалі щонебудь коштували тому типові? — посміхнулася робітниця Дніпропетровського радіозаводу, до якої я звернувся за роз'ясненням. — Може, він за них платить стільки ж, скільки, скажімо, наш Віктор Боженко?

Віктор Миколайович Боженко прийшов на радіозавод учнем і першого ж дня виніс цілу купу яскравих вражень про це передове підприємство. Згодом враження дещо притупилися, і Віктор переключився на більш вагомі речі — конденсатори, трансформатори тощо. Саме тоді він і зрозумів, що, нарешті, знайшов своє справжнє місце в житті.

Цим місцем, як згодом з'ясувалося, була міська товкучка. Щоб стати її завсідником, довелося з заводу винести не одну сотню деталей, які в умілих руках перетворилися на радіоприймачі.

А втім, заради святої істини треба відзначити, що заводський рекорд «винесливості» побив усетаки не Віктор Боженко, а його тезка — Віктор Вікторович Хотимський. Цей не став розмінюватися на дрібниці, а потягнув з конвейєра новенький, повністю укомплектований телевізор «Весна». А тепер приймає передачі.

Оскільки ці передачі принципово відмінні від тих, що транслюються в ефір, неважко здогадатися, чим кінчилося змагання на «винесливість» для одного з його учасників.

Тільки для одного.

Інші, кмітливіші й винахідливіші, продовжують ще і нині клювати по зернині, анітрохи не обтяжуючи свою совість сумнівами морального порядку, а покладаючись на старе і ще поки що ніким не спростоване правило: «не спійманий — не злодій».

Правило правилом, але й проти фактів, як відомо, теж не попреш. А факти уперто свідчать про те, що навіть і спійманий злодій не завжди може розраховувати на увагу до своєї особи з боку юстиції. Дмитра Івановича Чернишова, водія автомашини № 30-05-ДИЗ, затримали з трьома пляшками краденого вина.

— Ет!..— махнули на це рукою керівники Дніпропетровського винзаводу.— Не може бути, щоб такий солідний чоловік спокусився на державну власність. Це якась випадковість.

Та, як уже не раз було помічено, випадковості мають часом дивовижну властивість регулярно повторюватись. Зовсім недавно з машини того ж таки водія вигребли вже не три і, навіть, не тридцять три, а цілу сотню пляшок вина, добре прихованих від пильного ока вахтера.

— Помилився! — став божитися шофер.— Думав, що це — пальне для автомобіля...— Він так енергійно загупав кулаками в груди, що у директора заводу і в усіх його заступників на очах сльози виступили.

— То ви, значить, визнаєте свою помилку? — мало не заридали вони.

— А чого ж... Це — можна...

Не встиг Чернишов вийти за двері директорського кабінету, як його перестрів Іван Андрійович Машкін.

— На помилках вчимося! — хитро підморгнув він, киваючи на свою машину, в якій ящик «Шипучого» був так уміло замаскований, що не тільки вахтер, але і сам господь-бог певне не спромігся б його відшукати.

«Не помиляється тільки той, хто нічого не робить»,— довірливо розкрив недавно свою душу в листі до редакції один борець за чистоту. Цей діяч довгий час практикувався на очистці чужих кишень од гаманців, але якось припустився трагічної помилки: він забрався в кишеню чоловіка, який при подальшому знайомстві виявився начальником карного розшуку, і тепер його, невдаху, так розпирають докори совісті, що він вважає за необхідне інформувати про це широку громадськість.

Що ж, цілком логічна закономірність. З давніх пір відомо, що докори совісті починаються там, де кінчається безкарність.

До такого висновку, очевидно, дійшов і наш дописувач. Завершує він своє послання таким запитанням:

«Витягне наш брат якусь десятку,— пише він,— і вже його хапають за шкірку і тичуть носом в Карний кодекс. А інші тягнуть і тягнуть набагато більше, ніж ми,— й нічого. Ніхто їх навіть не наважиться справжнім ім'ям назвати. Ви, сатирики, і то сором'язно пишете: «липкорукі». Я починаю вірити, що ці люди народилися під щасливим знаком Злодіяка,— через те їм так щастить. Коли ж я помиляюся, — відпишіть».

Відписати... А — що?

На цей раз горопаха, здається, помилився тільки в одному — у правописі слова «Зодіак».

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Дніпропетровськ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Уявляєш, учора в ательє довелося битих дві години чекати, поки плаття собі замовила...

НЕ ПОВЕЗЛО

Мал. А. СВИНЦОВА

— Поки бігав за бюлетенем, всі кращі місця зайняли!..

Найрозумніша промова

БАЙКА

Розмову скінчено. Дебатам край.
Казати слово щось нема охочих.
Таке, хоч риску підбивай,
А ще ж далеко і до ночі.
На звірів Лев благально погляда,
Ті на Осла повитріщали очі.
Всіх подив охопив: що за біда?
Чого це запопадливий базіка
Немов води набрав у рот —
Стоїть, як пень, губами смика.
А говорилося ж про сіно, про город.
Було ж: як рада — знай, плете він лико,
Всім баки забива ослячим криком.
Кругом — хи-хи, ядучі шлють слівця;
Ослові не свербить за вухом —
Ніщо не спинить молодця,
Якщо він Демосфеновим пройнявся духом.

А це мовчить, як онімів,
Лиш головою, наче кінь в жнива, киває.
Аж ось Їжак до нього підступає:
— Вітаю! Як ти гарно говорив!
Яку розумну виказав промову!
Осел оторопів: — Та я і слова не сказав.
Боліло горло. Так мовчав...
— Ото ж була твоя найрозумніша мова!

* * *

О ні, це вже не сміх —
Щасливою бува й тоді людина,
Коли в ораторів таких
Горлянку обкладе ангіна.

Петро СЛІПЧУК.

Куди дивиться міністерство?

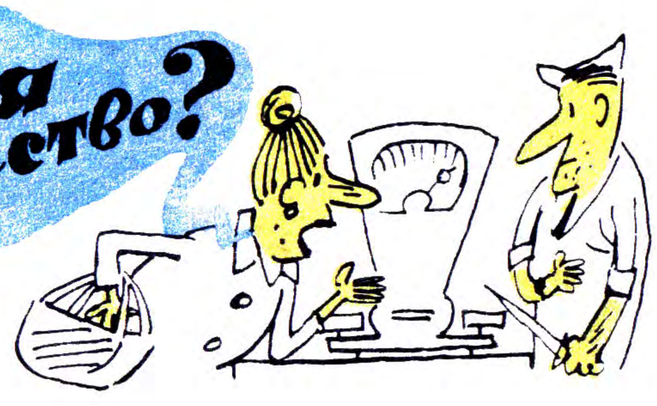

ДІАЛОГ

— О, я бачу, у вас масло є!
— Є.
— Коров'яче?
— Коров'яче.
— А чи свіже?
— Свіже.
— Це дуже добре, що свіже. Мій чоловік любить масло тільки свіже. Він говорить, що масло визначає свідомість громадян, їх потенціальний рівень. А скільки коштує півкіло?
— 1.75.
— Ні, мабуть, півкіло — це багато. Хіба важко зайти щодня до магазину?.. Ні, півкіло — це потенціально багато. А триста грамів?
— 1.05.
— Проте довожу до вашого відома, що я масла не їм. Кажуть, ніби воно сприяє повноті. А сам чоловік скільки за день з'їсть? Ну, 100 грамів, 150... Скільки коштуватиме 50 грамів свіжого коров'ячого масла?
— 18 копійок.
— Чудово! Нехай їсть свіже, відразу з магазину. Нащо холодильник даремно завантажувати? І так у ньому повно накладено — і гуска, і холодець, і відбивних ціла миска, і сметана... Ах, мій чоловік так любить сирники із сметаною. Він каже: ніхто в світі не вміє так приготувати їх, як я. А сир у вас є?
— Є.
— Почому?
— 1.20.
— Не кислий?
— Ні.
— З ізюмом?
— З ізюмом.
— Ах, навіщо з ізюмом! Я вас питаю, нащо з ізюмом? Мій чоловік потенціально проти ізюму. А ви не можете мені без ізюму?
— Ні, не можу.
— Так я ж не даром, я заплачу за сир, а ізюм ви виберіть, комусь іншому продасте. Скільки коштує півкіло сиру без ізюму?
— Без ізюму не можу.
— Як це не можу! Ви тут нащо поставлені? Щоб попит задовольняти. А ви — не можу. Я вимагаю...
— Не можу.
— Ах, так, тоді бувайте здорові. Потенціальне неподобство! І куди тільки міністерство торгівлі дивиться!..

Е. КАМІНСЬКИЙ.

м. Берегове на Закарпатті.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

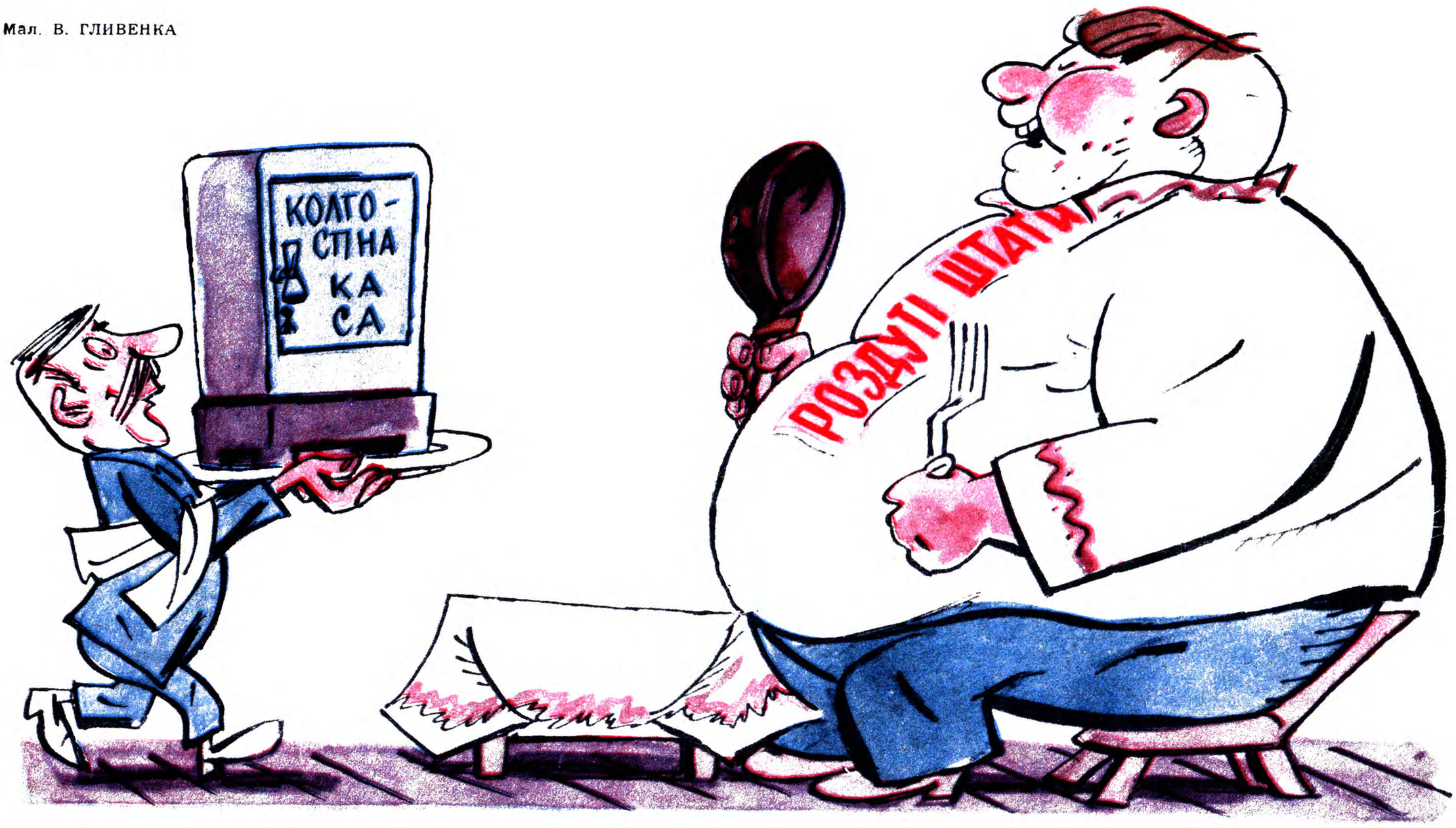

— Їсти!

Євгену Федоровичу БАНДУРЕНКОВІ,

авторові збірок «Взяв би я бандуру», «На чисту воду», «А чому б не посміятись», «Кому на добро, а кому під ребро», «Кому смішки, а кому на горішки» та багатьох інших

З НАГОДИ П'ЯТДЕСЯТИРІЧЧЯ.

Взяв Євген бандуру
Та й заграв, що знав,
І ліричну хуру
В видавництво здав.

Потім він на смішки
Нагострив перо,
Сипав на горішки,
Штурхав під ребро.

І виходить гарно,
Що б Євген не склав...
Кажуть, він не марно
Гумористом став.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Сьогодні у м. Кремгесі на Кіровоградщині про т. Іщенка і про т. Шрамка вже кажуть «екс». Про першого «екс-директор школи». А про другого — «екс-завідуючий учбовою частиною».

Дістали вони ці «екси» за зловживання своїм службовим станом. Перший, бувши директором середньої школи № 4, привласнював державні кошти, складав фіктивні умови на ремонт теплиць. А другий активно допомагав першому на цьому терені. Їхні подвиги докладно описали нам читачі журналу. А Кіровоградський обласний комітет народного контролю, якому ми переслали листа, повідомив, що всі факти підтвердились. Екс-директора школи т. Іщенка суворо покарали ще й по партійній лінії. Тепер він працює рядовим учителем.

НАПИСИ НА ГАРБУЗАХ

«Посилав я старостів у неділю,
Думав — погуляємо на весіллі.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода.

Мали повернутися з рушниками,
Але повернулися з гарбузами.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода».

З української народної пісні.

* * *

На гарбузик і ступай —
Не бажаю горенька.
Краще вийду за стовпа,
Ніж за алкоголіка.

* * *

Я сватам чарки налию,
А тобі гарбуз даю,
Щоб із батькової шиї
Ти не плигнув на мою.

* * *

Ти і парубок моторний,
І чарує чуб твій чорний,
Місце мешкання — столиця, —
Все гаразд, але дарма,
Бо крім всього є дрібниця —
В тебе розуму нема.

* * *

Ой, не сватайсь до дівок,
Стара свито,
З тебе сиплеться пісок,
Мов крізь сито.

* * *

Не куйовдь ти чуприноньку,
Ген, дивись, впаде сльоза.
Не засватав дівчиноньку —
Звариш кашу з гарбуза.

* * *

На, шановний, і подякуй
За щедроту цю мою:
Хоча сам ти скупердяга —
Дурно я гарбуз даю.

* * *

Ти візьми цю гарбузину
Й схаменися, Грицю,
Тобі ж треба не дружину —
Треба робітницю.

* * *

Не бажаю тяжко-важко
Сумувати дні і ночі:
Є дружина в тебе — «пляшка» —
Бути другою не хочу.

Олег ГОЛОВКО.

м. Кременчук.

Дріб'язкова тема

Я ТІЛЬКИ почав пакувати валізу, коли двері несподівано прочинилися і на порозі з'явився мій сусіда:

— Далеко зібралися?

— У Миколаїв — місто корабелів! — оптимістично настроєний, відповів я.

— Отже, мені повезло, — сказав він.

— Чому вам, а не мені? Їду ж я.

— Так, їдете ви, але уявіть собі, скільки я чекав цього дня, коли вас, нарешті, пошлють у відрядження до Миколаєва. Кажуть, кращої фарби й білила, ніж у Миколаєві, не дістати.

— Почекайте, якої фарби? — перепитав я.

— Корабельної, якою фарбують кораблі. Там можна дістати і чудесне цинкове білило, і блискучі корабельні крани для умивальників.

— Але де я можу дістати ті речі?

— Любий мій, у Миколаєві щосереди функціонує товкучка. До речі, вона нічим не поступається знаменитій одеській... Я вам дам гроші, і ви купите мені фарб.

— Але ж у мене службове відрядження, і всяких там спекулянтів мені шукати буде ніколи.

— А для чого їх шукати? Вони вас самі знайдуть.

— А як міліція, прокуратура зацікавляться мною?

— А при чому тут ви? Ви ж покупець. Вони навіть продавцями не дуже цікавляться. Ви там, як захочете, катер купите.

Катера я, звичайно, не купив. По-перше, він мені ні до чого, а, по-другe, чесно признатися, я його на товчку і не бачив. Мій сусіда явно перебільшував. А щодо фарби, то справді шукати довго не довелось. Тільки ступив на базарну площу, як почув:

— Кому корабельна фарба! Кому фарба!.. Крани! Кращі корабельні крани з нержавіючої сталі. Кому кабель?!

О, та тут, подумав я, рекламується продукція Чорноморського суднобудівного заводу на вищому рівні.

— Мабуть, корабельні відходи продаєте чи брак? — поцікавився я в дяді з обсмиканими вусами.

— Які відходи? Який брак? У нас тільки найвищий гатунок! Ви гляньте, яке білило! Цинкове корабельне білило! Кухню зробите, як камбуз, кімнату, як кубрик. А ви... Відходи!..

Дядя образився, і щоб якось заспокоїти його, я пообіцяв наступної середи, коли вертатимусь додому, купити в нього декілька банок фарб. Тим часом я поспішав за матеріалом для майбутнього фейлетону. Мене цікавили дрібні розкрадачі.

— Найбільше їх на м'ясокомбінатах, — підказали мені.

Я негайно вирушив у Вознесенськ.

— Так, розкрадачі у нас не перевелися, — щиро признався директор Вознесенського м'ясокомбінату В. Я. Горбунов. — Але ми з ними боремося. Вживаємо якнайсуворіших заходів. Гадаю, що це зло ми найближчим часом вирвемо з корінням

Все т. Горбунов мені розповів. Про вжиті заходи, про нові перепустки, плани на майбутнє. Забув лише згадати, що окремих розкрадачів він навіть... преміює. Так, так... пре-мі-ю-є! До таких щасливців належить майстер напівфабрикатів П. Ф. Ковтанюк, якого затримали на прохідній п'яним та ще й з закускою. Ніс із собою чотири з половиною кілограми ковбаси. Думаєте, його оштрафували? Нічого подібного. В. Я. Горбунов його преміював. Спочатку на суму сорок карбованців, а потім збільшив премію до 90.

Оце боротьба! З заохоченням! Новий метод. Мабуть, дякуючи таким методам, за ворота прохідної і вислизають то ковбаси, то копчені реберця й телячі печінки.

Познайомившись із методами боротьби В. Я. Горбунова, я повернувся назад до Миколаєва. Цікаво ж, якими методами борються з розкрадачами в обласному центрі?

Коли познайомився ближче, то дійшов висновку: в області методи більш різноманітні. Одні махають рукою, інші тільки пальчиком, треті обмежуються співбесідами. Словом, хто як може, але до премій діло не доходить. На Чорноморському суднобудівному заводі, який так щедро постачає миколаївський товчок, часто й того не роблять. Може, саме тут крадіжок не зменшується, а збільшується.

Щоправда, на товчку ще й досі немає м'ясного ряду.

Чого нема, того нема, хоча — на противагу традиційним товкучкам — миколаївську можна було б розширити за допомогою місцевого м'ясокомбінату. Бо лише ті, кого вдалося затримати в минулому й цьому році, потягли добрий десяток центнерів м'яса і м'ясопродуктів. А скільки їх проскочило повз охоронників? На це відповісти важко. Відомо одне, що цей малопочесний список довгий час очолювала головний бухгалтер Миколаївського виробничого об'єднання «Укрголовм'ясо» М. П. Попова.

Немає на товчку і парфюмерного ряду, хоча знамениті духи «Алые паруса», які випускає Миколаївський парфюмерно-скляний комбінат, могли б мати великий попит.

Свої ряди можуть відкрити й представники Миколаївського мебльового комбінату, кондитерської фабрики та трикотажного виробничого об'єднання, що славиться ажурними панчохами та шкарпетками.

Познайомившись із продукцією, яку виносять з підприємств, я вирішив поцікавитися, чи знають про це у відповідних органах. Виявляється, знають. Знають у міліції, знають у прокуратурі, в народному контролі. От тільки даних ні в кого нема. У міському відділенні міліції мені порадили звернутися до обласного управління МВС. Звідти хотіли послати назад до міського, але дізнавшись, що я там був, послали в прокуратуру. Міську. Міська порадила в обласну. Обласна, до речі, єдина організація, яка вже мене нікуди не посилала і дещо з фактів, які я мав, навіть підтвердила.

Ну, а поки відповідні органи вирішують, хто ж саме мусить всерйоз зайнятися розкрадачами, з миколаївських заводів та фабрик тече різна продукція.

Товкучка гуде, як вулик. У середу в Миколаєві важко піймати таксі. Усі поспішають туди. Поспішаю і я. Потрібно виконати прохання сусіда — купити корабельної фарби. Хай і він собі кухню розмалює, як камбуз, а кімнату зробить, як кубрик.

Фарби я йому купив. Тепер мій сусіда про миколаївську товкучку найкращої думки. Що не кажіть, а фарба таки справді виявилась корабельною.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А ще на 15 діб можна залишитись?

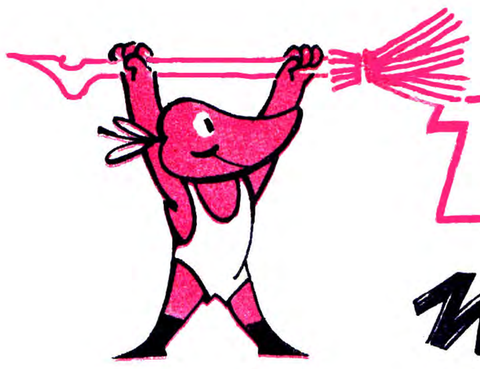

На заряду — по порядку!..

Спортивний бюлетень Перця

Біг на місці

В офіційних спортивних анналах цей вид спорту не зареєстровано. І спортсмени бігають на місці хіба що під час розминок. Ні світових, ні олімпійських рекордів з бігу на місці не встановлено. На жаль, бігом на місці захоплюються деякі відповідальні особи і установи, від яких залежить розвиток і розквіт спорту взагалі.

Приклад візьмемо на Івано-Франківщині. Пострілом стартового пістолета пролунало для окремих товаришів і цілих установ рішення обласного партійно-господарчого активу про створення в Івано-Франківську та чотирьох райцентрах — Надвірній, Калуші, Долині та Коломиї — магазинів по продажу спортивних товарів.

Старт цей було взято в 1966 році.

Посилаючись на вищезгадане рішення, начальник обласного управління торгівлі т. М. М. Грицик розіслав у Надвірну, Калуш, Долину та Коломию листи з проханням виділити приміщення для магазинів.

Так почалися змагання з бігу на місці.

В Коломиї працівникам торгівлі запропонували розмістити спортивні товари в аварійному приміщенні.

В Долині під магазин виділили квартиру з житлового фонду для відселення. При чому розщедрилися до того, що дозволили зайняти навіть кухню.

В Калуші зробили спробу накинути магазин спорттоварів хімзаводові. Але хіміки відпасували цей клопіт подалі від своїх воріт.

Змагання з бігу на місці набрало гостроти, коли в лідери несподівано вирвався сам обласний центр. Для обласного відділення республіканської фірми «Спорттовари» міськрада виділила 500 квадратних метрів корисної площі в будинку, що споруджувався на Північному бульварі. Дім будувався вже п'ять років, але працівники фірми не втрачали надії, що будівництво колись таки закінчиться, і мріяли розмістити на першому поверсі два торгових зали.

Нарешті в 1967 році приймальна комісія своїми авторитетними підписами підтвердила, що будинок здано в експлуатацію...

І справді в 64 квартирах від другого поверху і вище там давно вже живуть люди, а перший поверх навіть не почав штукатуритись. Виявляється, у замовників не вистачило коштів довести будівництво до кінця, зате у членів приймальної комісії вистачило мужності підписати акт про здачу недобудованого будинку.

Потім уже почався біг не на місці. Представники хімічного заводу, якому належить будинок, почали бігати по всіх інстанціях і вибігали 47 тисяч карбованців на доробки.

Минув ще рік, будівельники 47 тисяч не освоїли і тепер біг по інстанціях знову можна починати з самого початку.

А біг на місці тим часом триває.

В жодному з намічених чотирьох райцентрів магазини спорттоварів не відкриті й досі. Потреби фізкультурників області задовольняє (вірніше не задовольняє) лише один магазин у самому Івано-Франківську. Є там, правда, ще кіоск спорттоварів у районі ринку.

А сучасне устаткування, придбане працівниками обласного відділення «Спорттоварів» для використання його в торгових залах будинку на Північному бульварі, псується швидкісними темпами в сарайчику з дірявим дахом і чекає, коли його з легким серцем спишуть. Чекати залишилося недовго. А втім у торговельників це не єдиний клопіт.

Тільки-но з'явилася постанова Івано-Франківської міськради про відкриття нового магазину спортивних товарів, як торговельники поспішили поділитися радістю з своїми республіканськими керівниками у Києві.

Радість виявилась не тривкою, короткочасною і обернулася сумом. Магазина ще не було (як немає його і тепер), а план товарообігу на неіснуючий магазин Київ спустив.

План, як відомо, така штука, яку треба виконувати, хоч би там що. От і крутись.

...Будь-який біг, чи то на короткі, чи на середні, чи на довгі дистанції має нарешті фініш.

Мусить, мабуть, його мати і біг на місці.

П. ЗІНЧЕНКО,
В. МИРСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

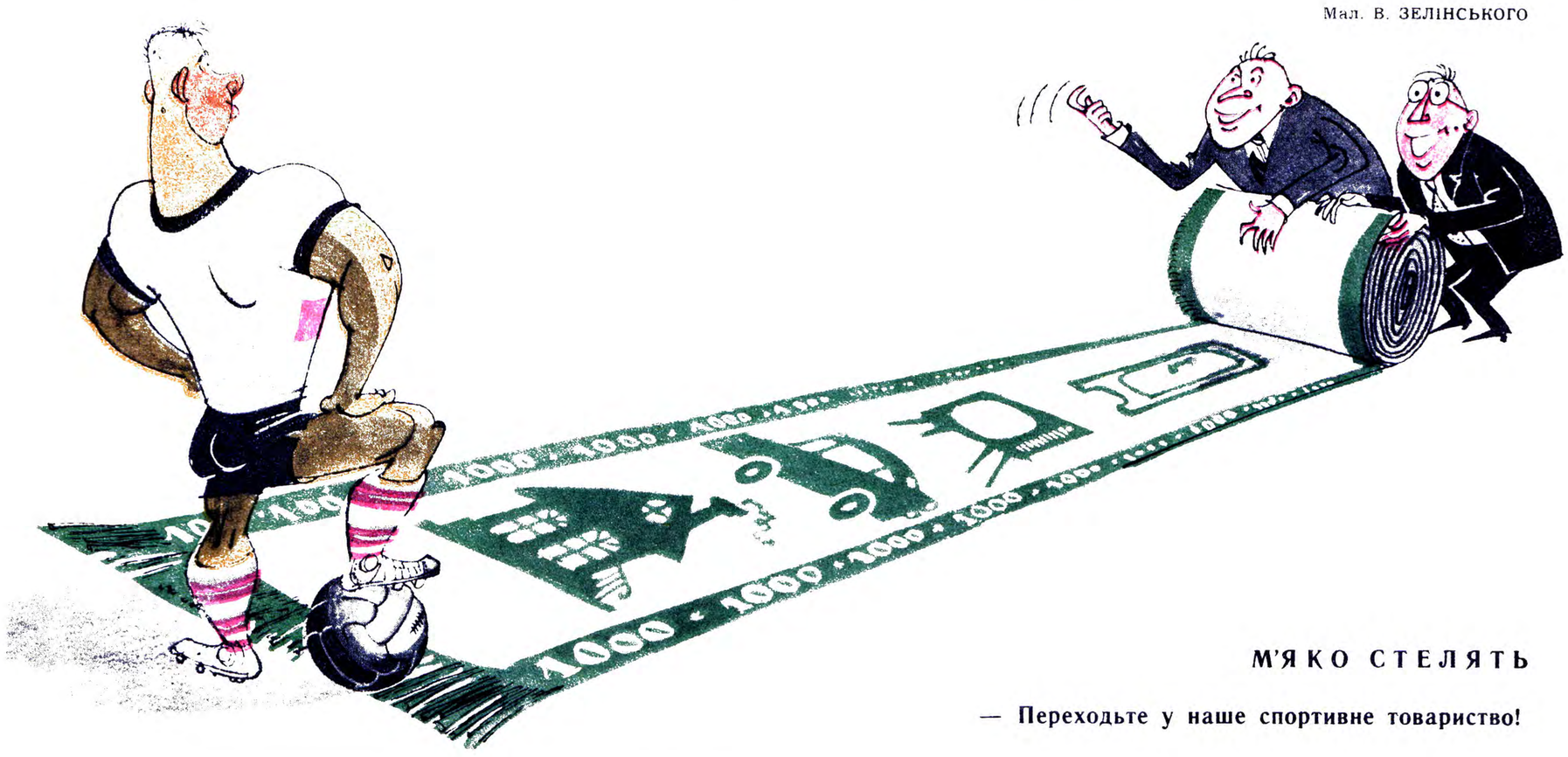

М'ЯКО СТЕЛЯТЬ

— Переходьте у наше спортивне товариство!

ЛЮБИМЧИК

В місті Н. сталося нещастя. Заводська футбольна команда (клас «Б») програла матч. До того ж, програла по-дурному. Трималася майже дев'яносто хвилин, і перед самісіньким фінальним свистком воротар Кушко посковзнувся. Тут то й влетів м'яч у ворота.

Звичайно, рахунок 0:1 не такий вже й страшний. Але 1:0 краще, ніж 0:1. Кому потрібен бублик у таблиці?

І місто Н. завмерло в скорботі. Не тільки люди, сама природа розплакалася. Небо вбралося в траурні хмари, і полилися сльози дощу.

Лише одна пара відчайдушно закоханих молодих людей зважилася того дня відгуляти весілля.

— Гірко! — сумно гукали гості.

— Ой, гірко! — відгукувались молоді, але не цілувались.

Наступного дня директор заводу, якому належала команда, з'явився на роботу із запізненням. Неголений і постарілий, він неохоче почав оперативку.

— Що там у нас із планом?

І замовк. Підлеглі боялися поворухнутися. Багато в кого блищали сльози на очах.

— Ось зведення до плану. — м'яко сказав головний інженер і підсунув аркушик з колонкою цифр.

— Так, — зітхнув директор, — план був ганебний. Я б сказав, безвідповідальний план. Хто так планує гру? Тренер Мушко спочатку недокрутив, забрав у півзахист одного нападаючого, а потім перекрутив — кинув всі сили вперед і оголив захист. Воротар Кушко теж телепень.

— Треба гнати і Кушка і Мушка,— подав хтось репліку з місця.

Головінж саркастично всміхнувся:

— І вони ще сміють нас запевняти, що грають за бразільською системою. Товариші, це нісенітниця! Де четверо нападаючих, де четверо захисників? Де? Це не система, а якась каша! Ніякої тактики, ніякої стратегії, ніякої техніки чи хоча б натхнення!

Молодий технолог підтакнув:

— Їм не вистачає вогнику. Таке враження, ніби в їхніх жилах тече кефір.

— Так, так, — зітхнув голова завкому, — нашим хлопцям не вистачає морально-вольових якостей. Виховна робота в команді не на рівні. Скажіть мені, хто займається нею? Не знаєте? Я теж не знаю. І ніхто цього ніколи не знатиме, бо такої роботи немає.

Головінж розпалився. Він розмахував оперативним зведенням і кричав:

— Ви кажете — план. Так от — горить наш план! Друга зміна знизила виробничі показники на 7 процентів. А після першої поразки в минулому сезоні цей показник з'їхав лише на 6 процентів. Висновок: з року в рік завод переживає поразки все вразливіше. Ви уявляєте, до чого ми докотимось через кілька років? Що ж тоді, накажете закрити завод?

— Ні, — похитав головою директор, — так діло не піде. Треба звільняти Мушка.

— Кушка теж, — наполягав головінж. — Взагалі, команда явно постаріла. І техніка ні к бісу. З такою технікою цвяхи в паркан забивати, а не голи.

— Так, — сумно розвів руками директор. — Маслов — це тренер, а Мушко...

— А Кушко! — з обуренням вигукнули всі присутні.

І ще цілий тиждень клекотіло місто Н. А через тиждень заводська команда виграла черговий матч з рахунком 1:0.

Не те, що люди — природа... Та що там казати! Сонце світило до дванадцятої години ночі. Вдруге в цьому році в місті розцвів бузок. Відгуляли понад тисячу весіль. Виробничі показники підстрибнули на 8 процентів.

Наступного дня директор влетів до свого кабінету із спритністю юнака. Він був виголений до синяви. Нейлонова сорочка сяяла полярною зіркою, нові штиблети вирипували футбольний марш.

— Зведення, — гукнув він секретарці. — Як там з планчиком? Нічого з планчиком. Добре у нас з планчиком! Гукайте всіх на оперативку!

Всі, хто заходив у кабінет, весело гомоніли. Директор збуджено потер руки і сказав:

— Товариші, я думаю, перед вирішенням важливих справ варто приділити кілька хвилин спортові. Всі ми з вами болільники, всі ми любимо свою команду. Словом, вітаю, друзі, з перемогою!

Вибухнув грім оплесків.

— Що не кажіть, — бадьоро продовжував директор, хороша все таки у нас команда. Справжніх орлів виховав нам Мушко. А як грав Кушко? Пантера!

— Дозвольте, — втрутився головний інженер, — мені найбільше подобається те, що наша команда не відстає від життя. Грає за бразільською системою цілком грамотно. Тут тобі нападаючі, тут тобі захисники. Все чітко, все за планом.

— А техніка яка! — вигукнув молодий технолог. — Це ж віртуози! Блискуче грають хоч лівою, хоч правою. Я навіть часом переплутую, де в кого яка.

— Справа в тому, — статечно підняв палець угору голова завкому, — що виховна робота в команді на рівні!

І пішло, і пішло...

А через тиждень ..

* * *

Про інші види спорту, про інших заводських спортсменів розмови не було ні через тиждень, ні через місяць, ні через рік.

М. МИХАЙЛОВ.

ШО ЦЕ ТАКЕ?

Взимку там звалено сміття, але воно припорошене снігом і не має «товарного» вигляду.

Навесні там стоять калюжі і сміття плаває в них.

Влітку це місце заростає густими та високими бур'янами.

Восени на цьому місці складають купами льон та коноплі.

Офіційно це місце називається спортивним майданчиком села Воля-Баранацька Самбірського району на Львівщині.

Відгадайте, в яку пору року на цьому «спортивному майданчику» проводяться спортивні змагання?

ЗА СИБІРОМ СОНЦЕ СХОДИТЬ...

Не лише для того, щоб у цьому переконатися, вирішили туристи Веселовського району Запорізької області здійснити туристську подорож по Сибіру.

Невідомо, якими міркуваннями керувалися спортивні керівники району, коли перекреслили цей маршрут і порадили туристам рухатися в бік Чорного моря.

Що «самое синее в мире Чорное море мое», веселовські туристи і так знають, бо вже там бували.

ВІДОМО Й НЕВІДОМО

Відомо, що в Дніпропетровську просто неба на березі Дніпра лежать 35 яхт.

Відомо, що лежать ці яхти просто неба на березі вже третій рік.

Відомо, що кожна яхта коштує від 9 до 12 тисяч карбованців.

Невідомо, скільки ще треба яхтам отак пролежати, щоб їхня вартість дорівнювала вартості кубометра дров.

Невідомо також, хто з дніпропетровських спортивних керівників побажає виплатити з власної кишені різницю між номінальною вартістю яхт та вартістю кубометра дров.

НАЧЕ ВІТРОМ ЗДУЛО

Незвичайна пригода сталася на Херсонщині, в Бериславському районі. Тут кудись зникло 5.000 футболістів! Зверніть увагу на цю цифру з трьома нулями: не п'ять, не п'ятдесят і навіть не п'ятсот, а цілих п'ять тисяч! Куди вони могли подітися?

В офіційних документах, якими керівники херсонської обласної спортивної організації звітували перед Республіканським комітетом, значиться, що на території одного тільки Бериславського району активно б'ють по воротах, подають кутові, залазять у офсайд, пасують 8.500 футболістів!

Цифра, безперечно, вразила працівників Республіканського комітету по фізкультурі й спорту, але не на стільки, щоб, очевидячки, їй повірити.

Перш ніж повірити вирішили перевірити.

Тут то й виявилася пропажа.

Справді, куди могло подітися п'ять тисяч футболістів?

На Херсонщині останнім часом бушували сильні вітри. Може, вони підхопили на свої крила футболістів і занесли їх кудись у іншу область?

Але чому ж тоді вітри не зачепили представників інших видів спорту? Штангісти, зрозуміло, за штанги трималися, тих вітер нікуди не занесе, а як легкоатлети врятувалися?

Мал. А. СВИНЦОВА

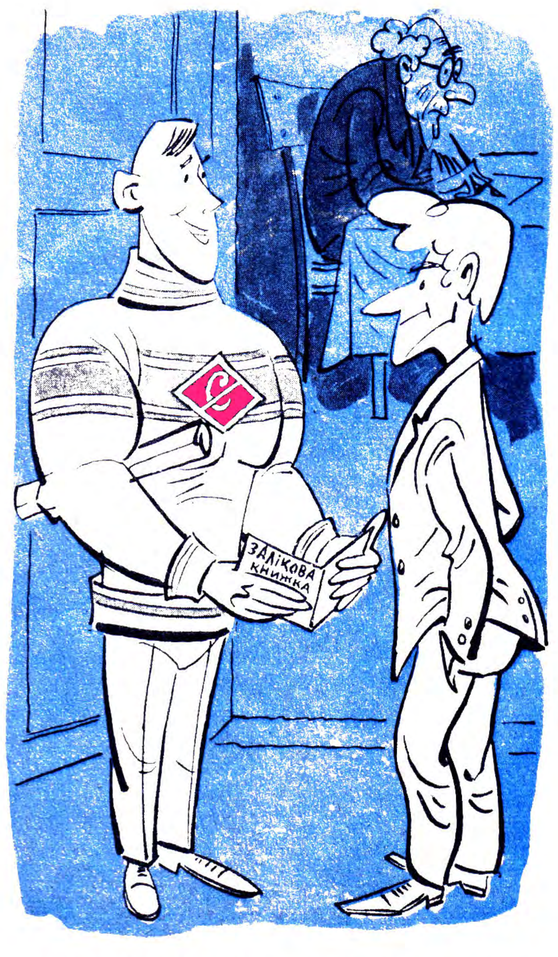

— Порядок! Таки вижав у діда залік!

Що то вчасно поспівчувати!

(Спортивні бувальщини)

ПРОВИДЕЦЬ

Він стояв на лівому фланзі довгої шеренги і над усе старався сподобатися тренерам: випинав груди, широко розгорнув плечі, задер голову. Та коли б хлопчик навіть зіп'явся навшпиньки, все одно він залишився б на голову нижчим од усіх. Один з тренерів скептично поглянув на нього і безжально запропонував йти додому — малий, немічний, лише загальний вигляд групи псує. Не буде з нього гімнаста. На щастя для хлопчини, старший тренер сказав:

— Хай залишається. А щоб нікому з вас не псував групи, тренуватиметься у мене. — І, підбадьорюючи хлопчика, додав: — Він ще чемпіоном світу стане...

Тренери скептично перезирнулися: що то значить співчутлива солідарність! Адже й старший тренер — найнижчий з-поміж них на зріст, тому й пожалів малюка.

...Минули роки. І от одного, як заведено казати — чудового дня заслужений тренер СРСР Євген Маркелович Ярохін ледве встигав приймати поздоровлення. Його вихованець — абсолютний чемпіон країни і Європи заслужений майстер спорту Юрій Титов став ще й абсолютним чемпіоном світу з спортивної гімнастики! А ті колеги, котрі колись відраджували брати малого Юрка до дитячої спортивної школи, тепер хором просили Ярохіна: прийди на заняття, подивись наших хлопців, може, ще одного чемпіона світу нагледиш. Ти ж у нас провидець!

ВАРТО ДАТИ СПИС...

Погода була з тих, за якої добрий хазяїн і собаки з дому не випустить: мрячив неприємний осінній дощ, зривався холодний вітер. Та коли змагання призначені — мусиш виступати. Якщо тебе не нокаутує погода. Як рекордсмена країни з метання списа Харрі Вальмана. У нього розгулявся давній радикуліт, розболілося плече. Тому на сектор виходив його молодий напарник киянин Віктор Цибуленко. Вальман співчутливо клопотався біля нього, наставляв юнака:

— Розминайся не довго, але інтенсивно, щоб добре зігрітися. Всі сили вкладай у першу спробу, в таку погоду це найкраща тактика. До речі, візьми мій рекордний спис і виступай наче за двох.

Вікторові було тоді лише двадцять років, він вчився виступати за будь-якої погоди. Озброївшись списом, котрим Вальман двічі поліпшував всесоюзний рекорд, Цибуленко відзначив: добрячий снаряд виготував для себе рекордсмен! Потім добре розім'явся і, виконуючи настанову старшого друга, щосили послав спис подалі в поле... І за мить Харрі Вальман, сміючись, докоряв Вікторові:

— Я ж тобі дав лише спис, а ти в додачу ще й рекорд мій відібрав! Отак і співчувай молодим! Ти до них з щирим серцем, а вони твоє ім'я з таблиці рекордів одним замахом викреслюють...

І дійсно, коли судді заміряли результат, то з'ясувалося, що спис Харрі Вальмана з руки Віктора Цибуленка пролетів за позначку всесоюзного рекорду, який належав естонському спортсменові.

РЕКОРДСМЕН МИМОВОЛІ

Високий хлопчина підстрибнув угору і повис на гімнастичній перекладині. А далі почався справжній цирк: хлопець крутився, немов риба на гачку, а так і не міг підтягнутися на руках. Йому для цього бракувало сили. Глузливо посміювалися інші хлопці, здивовано дивився на новачка тренер. Потім не витримав, сердито промовив:

— Я думав з тебе рекордсмена зробити, а ти найпростішого не втнеш. Залишаю тебе у своїй групі тільки з людського співчуття — треба ж тебе хоч трохи силою наснажити, інакше ти й до повноліття не доживеш.

Так відбулося знайомство тренера УРСР С. В. Левінштейна і 14-річного київського школяра Ігоря Петренка. Про слухнянішого вихованця Сергій Володимирович і мріяти не міг. Ігор виконував всі завдання, бо надто обридли йому глузливі погляди сильніших ровесників. Рівно через рік Ігор Петренко став найсильнішим не тільки серед них: він встановив всесоюзний рекорд в стрибках з жердиною для юнаків! Потім понад десять разів поліпшував свої ж всесоюзні рекорди, здобув три золоті медалі чемпіона СРСР. І завжди жартома говорив про себе, що став рекордсменом мимоволі: просто хотів догодити тренерові, котрий так співчутливо старався надати йому доброго фізичного розвитку.

Кім ПУШКАРЬОВ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

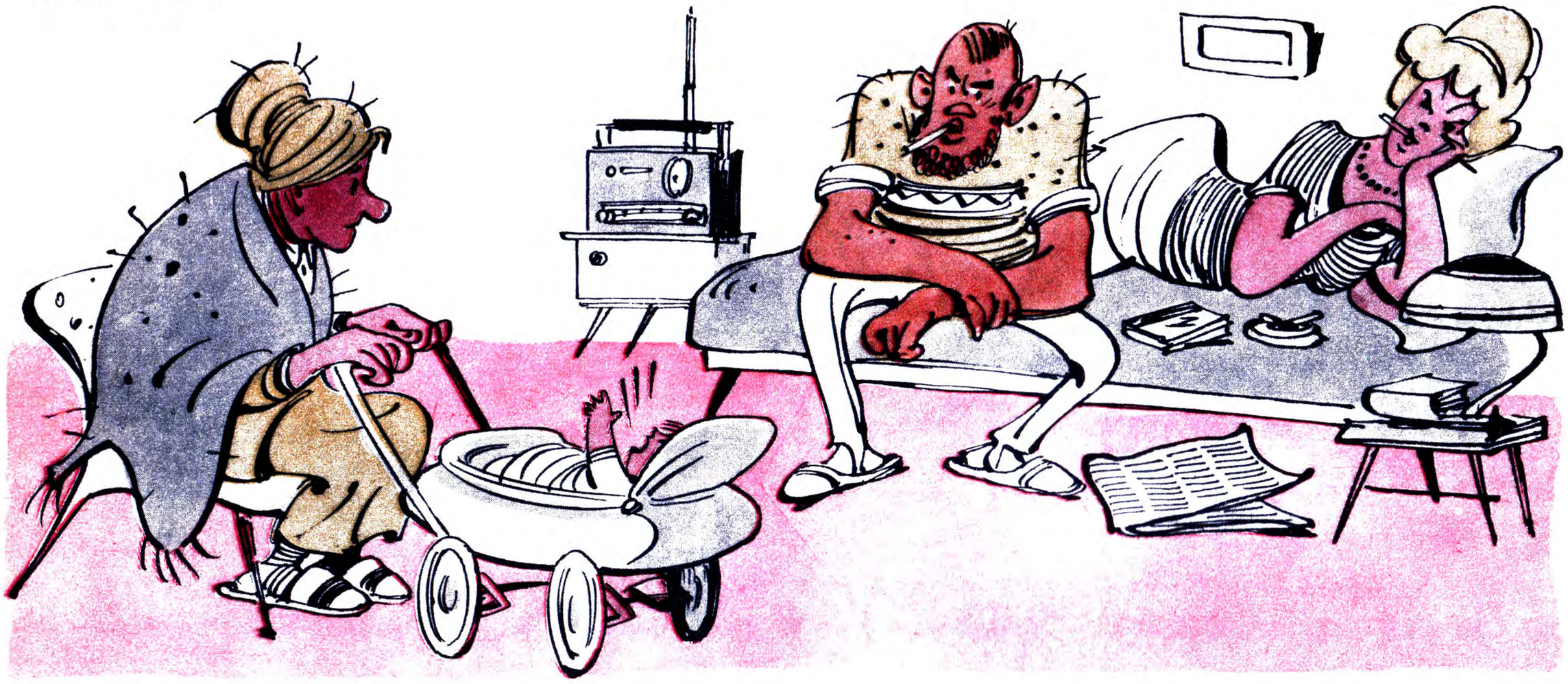

— Яка ж ти баба, коли з одним онуком не можеш упоратись! А он одна в Пакистані шістьох народила...

ПОЗА КОНКУРСОМ

Начальник відділу кадрів БМУ-57 тресту «Сумводбуд» Б. Н. Гоман обурювався. Обурювався пошепки, скоса зиркаючи на двері:

— Уявити не можете, які у нас несвідомі люди працюють. Не встигнуть оформитися до нас на роботу, як уже тікають. Не повірите: наш колектив щороку оновлюється майже на 70 процентів. Спробуйте працювати в таких умовах!

Так, працювати Борису Никифоровичу справді нелегко. За кілька хвилин нашої бесіди біля його кабінету виросла черга. Черга за трудовими книжками.

— Цілий день самі заяви про звільнення, — бідкався він. — Хоч би для сміху хтось прийшов найматися...

До болю було жаль його. Нестерпно закортіло зробити йому щось приємне.

— Ну, хочете, я піду до вас працювати в управління, — запропонував я, згадавши популярну рубрику «журналіст міняє професію».

Отже, заява написана. І мене строком на тиждень зараховано до бойового складу будівельно-монтажного управління № 57. Завтра перший робочий день. А сьогодні треба відпочити.

— Це гуртожиток будівельно-монт..., — хотів було запитати я у жінки із в'язкою ключів, та вона з півфрази зрозуміла мене:

— А тобі що, повилазило?..

Двоповерховий будиночок гуртожитку був суворо розмежований: на другому поверсі — сімейні, на першому — холостяки. У двох кімнатах містилися два ліжка, кілька розкладушок і з десяток матраців на підлозі.

Зрештою, подумав я, згадавши той популярний випадок, коли тридцять чотири студенти втиснулися в одну телефонну будку, буває і гірше. Й почав вибирати собі місце для спання. На стаціонарному ліжку спали по троє. На розкладушках — по двоє. «Ляжу на матраці», — вирішив я.

Сказати, що простирадло було просто брудного кольору, все одно, що назвати ваксу білою, як сніг. Покликавши на допомогу всю свою мужність, я наважився присісти на койко-місце (так воно іменується в інвентарному списку).

І тут я подумав (хтось вірно підмітив: ідеї часто виникають недоречно), що людині іноді треба і вмиватися. Взявши рушник (добре, що прихопив), почвалав до умивальника.

І зробив фатальну помилку. Те, що умитися не вдалося — води не було третій день, — це одне. Найстрашніше інше: коли я повернувся до кімнати, моє «койко-місце» було... зайняте.

— У нас такий закон, — пояснили мені сусіди, — з восьмої години вечора сідай на своє ліжко і — ні з місця. Інакше захоплять.

На щастя, я побачив у куточку ще один вільний матрац і кинувся до нього. Ну, тепер, вирішив, ніщо не примусить встати з нього.

Спати ще було рано, і я повів неквапливу бесіду з сусідом.

— Скажіть, — запитав я, — а де ви прасуєте одяг?

— Ніде, — відповів він.

— А де у вас стоїть телевізор?

— Ніде, — відповів він.

— А де ви слухаєте радіо?

— Ніде, — відповів він.

— А де у вас лежать свіжі газети?

— Ніде, — відповів він.

— А ігри? В кожному гуртожитку мусять бути ігри, скажімо, шахи чи, на крайній випадок, горезвісне доміно?

— Ось наша гра, — привітав мене хлопець у кожусі, що сидів на підвіконні (в гуртожитку жодного стільця!).

Він витяг з кишені колоду карт і запропонував зіграти в дурня.

— Якщо залишишся, місце уступиш, — поставив він ультиматум.

Я відмовився і почав роздягатися. Зняв піджак, черевики.

— Дивак, що він робить? — почулася репліка.

Тільки тепер до мене дійшло, що всі у кімнаті сплять, не роздягаючись. А вранці я осягнув глибокий зміст репліки: моїх піджака і черевиків не було.

Коменданта гуртожитку теж. Місцеві старожили пояснили мені, що особисті речі мешканців зникають так само часто, як вода в умивальнику. І ще порадили дізнатися про місцеперебування коменданта Катерини Павлівни Гоман у її чоловіка — зав. кадрами Бориса Никифоровича Гомана.

Зав. кадрами зустрів мене радісно:

— Ну, як, уже напрацювалися?

— Так, — кажу, — з мене досить. Звільняюсь за власним бажанням. Єдина до вас просьба, познайомте мене з вашим секретарем парторганізації.

— А я і є парторг.

— І ви, знаючи про все це...

— Звичайно, знаю. Більше того, вважаю це ганьбою. Але нічого не можу зробити. Міністерство меліорації і водного господарства УРСР на будівництво нового гуртожитку грошей не дає. І ми, як той швець без чобіт, іншим будуємо, а своїм робітникам створити елементарні умови неспроможні...

— Ми не створюємо умов? — здивувалися в міністерстві. — А хіба ви не чули: колегія міністерства оголосила конкурс на кращий гуртожиток. Перші три премії одержать ті гуртожитки, що створили найкращі побутові умови для своїх робітників...

Ми впевнені, що гуртожиток БМУ-57 тресту «Сумводбуд» за створення найкращих умов для робітників премії не одержить. От якби оголосили конкурс на найгірший гуртожиток, безперечно, йому була б перша премія. Навіть не те слово. Гуртожиток був би поза конкурсом.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Суми.

МАЙБУТНІЙ МАЙСТЕР

ГУМОРЕСКА

Прозаїка Дмитра Клаптя першим відкрив Мишко Причуда, редактор нашої стіннівки і поет, вірші якого одного разу друкувалися навіть у районній газеті.

— У тебе талант,—сказав якось він Митькові, читаючи його черговий допис до стінгазети.— Тобі обов'язково слід писати!

Так з легкої Мишкової руки Дмитро Клапоть взявся до красного письменства. Щодня з-під його пера виходили невідомі світу шедеври. За півроку він створив купу оповідань, кілька повістей і розпочав писати автобіографічний роман. Все написане він одразу відсилав до редакцій різних газет та журналів. Скоро в редакціях зробилось тісно від його рукописів, але жоден з них не був надрукований. Відповіді приходили, як одна, невтішні. Всі, ніби змовились, радили читати класиків і більше працювати над словом. Митько старався...

Коли отримав десяту відповідь з відмовою надрукувати його твори, подався до Мишка за порадою: що робити?

Мишко заспокоїв.

— А ти що ж думав? — сказав він.— Це тільки писати легко. Раз — і написав. А друкуватись дуже важко. До друку знаєш яка черга? Пробиватись треба. Та не через пошту відсилать, а самому поїхать. Зв'язки завести, знайомства...

Отримавши таку настанову, Мишко взяв відпустку і поїхав пробиватись. Зайшов до редакції якоїсь газети. Тільки переступив поріг, дивиться— черга. Ага, ось воно що! І — бігом.

— Хто тут,— питає,— крайній до друку? Я за вами!

В черзі сміються.

— Це до буфету,—пояснюють. А до друку далі, другі двері праворуч.

Ускочив Митько у ті двері, як опечений. Ніякої черги. Дивно.

— Тут до друку?

— Тут.

— Надрукуйте мене скоріше!

І подав редактору рукописи.

— Гаразд,— каже редактор.— Подивимось. Зайдіть завтра.

Ледве пережив ніч, зайшов.

— Ну як? — питає.

— Ніяк,— відказує редактор.— Не піде.

Митько не розгубився.

— То, може, оце піде? — питає і подає нову паку рукописів.

Редактор буркнув своє:

— Подивимось...

«Дивись,— думає Митько — дивись!» А сам вирішив: пробиватись так пробиватись! І прийшов знову на другий день. Редактор, ледве уздрівши його, мовчки подав йому через стіл рукописи. Так само мовчки Дмитро подав йому нові. У редактора й очі на лоба полізли. А що, не чекав?!

З того часу Митько щодня занадився ходить до редакції. Редактор скоро звик до нього, перестав дивуватися і навіть дещо співчував Дмитрові. Вони майже подружилися. Редактор був чоловік м'якосердний. Одного разу на правах доброго знайомого він і каже Клаптю:

— Знаєте що, молодий чоловіче? Мені й незручно говорить, але все одно колись мусите знати. Мені здається, що ви графоман.

— Графо... що? — не второпав Дмитро.

Редактор зніяковів чомусь, закашлявся.

— Ви що? — питає.— Справді не знаєте?

— Не знаю...

— Це ми так називаємо між собою початкуючих майстрів слова,— сказав і зніяковів ще більше.

— Ви, значить, визнаєте, що я буду майстром? — аж підскочив Митько.

Редактор тільки руками розвів: мовляв, як бачите.

З редакції Дмитро Клапоть летів, як на крилах. Ура! Майстром! Він буде майстром! І, не маючи сил стриматись, побіг на пошту і відбив своєму другові Мишку Причуді телеграму: «Вітай мене уже пробився в графомани. Тепер пробиваюся в майстри».

Мишко на телеграму не відповів, але Дмитро і не чекав відповіді. Він ходив по редакціях і заводив знайомства.

— Драстуйте,— казав він.— Я Дмитро Клапоть. графоман. Будьмо знайомі.

Дмитра сахалися.

Віталій КОВАЛЬ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— І треба було ту антену ремонтувати: однаково по телевізору нічого цікавого не показують.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Важко захворів Грусевич. Віктор Іванович. Щодня температура підскакувала до 40 і вище градусів.

Довгий час ніхто не міг поставити діагноз хвороби. Аж поки не прийшов лист до Перця. За нашим проханням авторитетний консиліум Томашпільського райвідділу внутрішніх справ (Вінницька область) встановив, що завскладом Вапнярського об'єднаного господарства В. І. Грусевич захворів на «цукрову хворобу». Крав на складі цукор. Частину краденого міняв на самогон і пив до білої гарячки.

Зараз діло пішло на поправку. На В. І. Грусевича заведено кримінальну справу. Скоро він стане перед судом.

ТРУДОВИЙ СОН

Літературна епіграма

А засну — приб'ю підкову
На порозі кожному...

Не будеш у нічку ту **спати...**

Ніжним **сном засинають** Карпати...
Я вірю, що зникнуть тривожні **сни**-
пітьми...

Спи, Оленко, **спи.** Вже нічка...
Тихий **сон** довкола ходить...
Снилось: їду на возі...

Снилася кішка в дорозі...
Гори **сплять** — не бачать,
Снить про щось долина...

То ж **не спить** іще хтось,
Як і я, — в дорозі...

Вас **безсоння** не бороло?.,
Де на обозі **спав...**
і т. д.

Із збірки Василя ВОВЧКА «Де ти, сонце, ночувало?». В-во «Карпати», Ужгород, 1968 р.

Не думайте, що час іде дарма —
Хвилин безплідних у співця нема:
Він завжди тихо, навіть уві сні
Склада поеми, вірші та пісні.

Василь ОВЕРЧУК.

м. Житомир.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

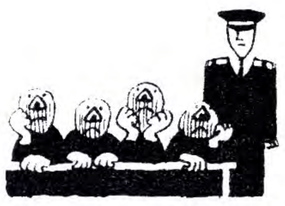

Хулігани побили інваліда Вітчизняної війни А. К. Боровиченка. А старший слідчий Дніпропетровської міської прокуратури т. Чернов не знайшов у цьому ніякого криміналу і справу на хуліганів закрив.

Потерпілий оскаржив «гуманний акт» слідчого перед місцевими організаціями, але безрезультатно. Тоді він написав листа до редакції. Після втручання Перця Дніпропетровська обласна прокуратура в порядку нагляду вивчила закриту кримінальну справу і скасувала рішення старшого слідчого міської прокуратури. Хуліганів А. А. Андрійченка, Л. С. Польщу, В. В. Слободчикова та А. Н. Гудкова буде притягнено до кримінальної відповідальності.

Мал. Й. КОГАНА

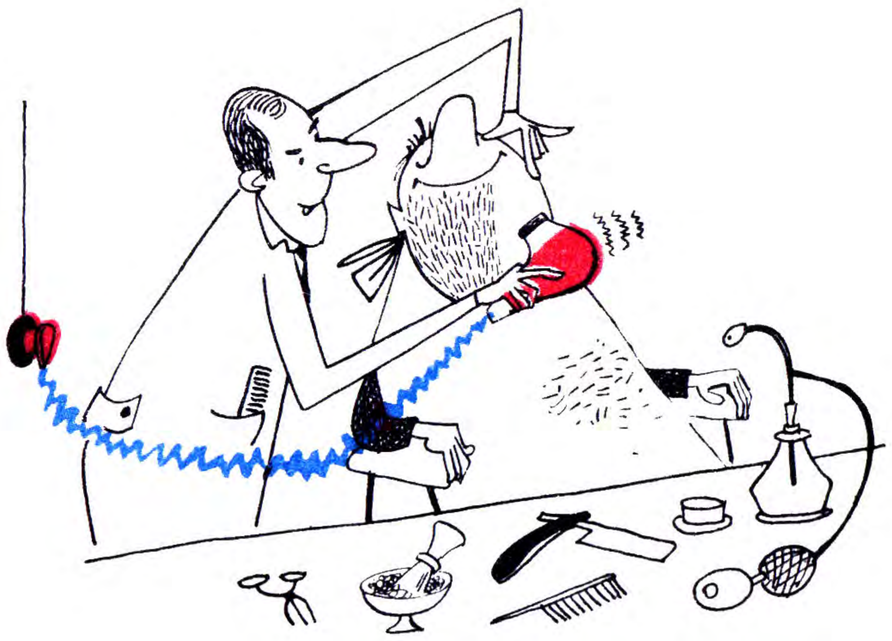

Без слів.

ТИСЯЧА Й ОДНЕ „ЧОМУ?“

До прилавка проштовхався покупець і мовчки помахав рукою, ніби цвяха забивав. Старший продавець магазину «Електро та госптовари», що міститься на розі вулиць Толстого та Горького, скрушно і заперечливо похитала головою. Потім пояснила мені:

— Молотка по Києву шукає. Захрип питаючи, почав на мигах запитувати. І в мене вже язик заболів від того осоружного «немає», от і я йому на мигах відповідаю.

— Скажіть, Євгеніє Іванівно, і багато таких?

— Отих, що на мигах? — перепитує Євгенія Іванівна Литвиненко. — Краще не питайте...

І вона «на мигах» показує, що вистачає таких сердег.

— Хіба тільки молотки? А розвідний ключ спробуйте у нас купити, а пилку, а рашпіль, а обценьки, а замок, а... — Євгенія Іванівна махнула рукою.

...По наївності своїй я думав, що проблему молотка було вирішено ще тоді, коли якась кмітлива мавпа знайшла камінець з діркою і настромила його на палицю. Практика показала, що я глибоко помилявся. Минули епохи двох палеолітів, минула бронзова, залізна епохи, почалась епоха електрики, із нею народилися нові проблеми.

Завідуючий відділом електротоварів цього ж магазину, Сергій Семенович Кариков делікатно відтер мене від «метизів» і повів у свої володіння.

— Ви до вечора не переслухаєте, чого немає у «метизах». Почнеться із защіпки до кватирки, а кінчиться відром для сміття — з кришкою. Хоча відра є. Якась розумна голова додумалась занарядити їх аж із Ташкента. Всі до одного іржаві, браковані. Гарну прогуляночку зробили, щоб бути списаними у Києві. Ну, ходімо, я вам покажу, що у мене є. Ось є шістсот чудових ліхтариків, одержали два місяці тому. Не продали жодного. Народ, розумієте, вимогливий пішов, не хоче без батарейок ліхтариків купувати. А батарейок — я сам не пам'ятаю, коли їх бачив. А оце всю підсобку аж до самої стелі захаращено нещодавно розрекламованими морозивницями. Агрегат такий, спеціально для тих, хто хоче виготовляти морозиво в індивідуальному порядку. Агрегат наскільки розрекламований, настільки ж і безпорадний і дуже по-дитячому вирішений конструктивно. Мотор вібрує, торохтить, лопаточки, покликані перемішувати вершки з яйцями і цукром, ламаються самі по собі, від вітру, чи що? Відкрити цю штуку теж не так просто. Із ста громадян, які повірили рекламі, дев'яносто дев'ять морщать носи ще в магазині, сотий — приносить покупку другого дня і просить повернути йому двадцять карбованців. Мило пожартували з нашими покупцями конструктори з Київського заводу «Київпродмаш», де виготовляється це одоробло. От вам факт, а рекламу ви, мабуть, читали.

— А що гарненького ще є у вашому відділі?

— Чимало пилососів харківського виробництва, які ніхто не хоче брати, ну що ще? А от утюгів би мені електричних, ну хоча б небагато прошу— двадцять на день, а мені дають двадцять на місяць. Соковижималки теж. Підлогонатирачі покупці питають. Колись у Полтаві на електромеханічному заводі виготовлялися підлогонатирачі, паршивенькі, правда. Били ми їх рекламаціями, преса — фейлетонами. От вони на критику зважили і взагалі зняли з виробництва підлогонатирачі. Загляньте у «Тисяча й одна», знаєте, все-таки фірмений магазин, асортимент у них мусить бути багатший, ніж у нас.

...Магазин «Тисяча й одна» так і було задумано. Споживач тут мусить купити практично все: від копійчаного шпінгалета до електрифікованого домашнього агрегату, що виблискує нікелем. Але в цьому магазині замість потрібних мені речей я знайшов тільки назву фейлетону. Саме тут народилися перші «чому?».

Чому наша промисловість задовольняє магазини м'ясорубками тільки на десять відсотків, а утюгами й того менше?

Невже зробити м'ясорубку складніше, ніж вугільний комбайн, а утюг — складніше, ніж трансформатор на мільйон вольт?

Чому антикварним став звичайний емальований чайник? Доморослі економісти намагаються пояснити цей факт тим, що зросли наші купівельні можливості. Правда, можливості зросли, але щось я не бачив жодної родини, яка купляла б одразу по п'ять чи десять чайників.

Чому проблемою стала маленька (літрова чи півлітрова) каструлька з ручкою? Та, в якій варять манну кашу. Родильні будинки у нас, хвалити бога, не переходили на п'ятиденний робочий тиждень, працюють у три зміни, отже манну кашу є кому їсти. А замість цієї каструлі вам пропонують каструлищу, яка навряд чи й поміститься в малогабаритній квартирі. Її можна хіба що вкопати в дворі і використати замість плавального басейну. До того ж каструлі ці, виробництва Харківського заводу емальового посуду, неоковирні, важкі (це зрозуміло і виправдано — бо продукцію завод здає по вазі!) і емаль з них сиплеться, як луска з дохлої риби.

Чому так?

Оті численні «чому?» мені самому довелося вислухати в найбільшому фірменому магазині господарчих товарів «Киянка», що по вулиці Мечникова.

Директор цього магазину Віктор Андрійович Макаров скликав щось на зразок прес-конференції, і завідуючі відділами, старші продавці висипали цілий оберемок «чому?».

Але перше «чому?» належало самому Віктору Андрійовичу.

— Чому,—запитує він,—база «Укоопгосторгу» практикує такий порядок. Відпускає якого-небудь товару (як правило, дуже недефіцитного) одразу цілий контейнер, а то й вагон. Меншу «дозу» і не проси. І от виходить, що в одному магазині цей товар доводиться складати на вулиці, а в іншому магазині його немає зовсім. Чому?

Я чесно зізнався, що не знаю, чому. І тоді на мене посипалися інші «чому?».

— Чому Одеська шпалерна фабрика випускає шпалери якогось «приютського» кольору, і вони розлазяться в руках?

— Чому завод «Київприлад» робить мало закаточних машинок?

— Чому Луганський завод ім. Артема випускає ванни, в яких навіть бегемота страшно мити, емаль облуплена, можна шкіру здерти?

— Чому Харківський завод пластмас клепає банки, що не закручуються (їх ніхто не купує) і ядучого кольору тарілочки, які в чотири рази(!) дорожчі фарфорових, і їх теж ніхто не купує?

— Чому «іскрить» і облазить пральна машина «Бджілка»?

— Чому Харківський тракторний завод не гребує випускати побутові товари, а інші заводи, зокрема київські — «Більшовик», «Ленінська кузня» вернуть від такої потрібної продукції носа?

— Чому...

— Товариші, досить! Я не бог! Чому б вам не звернутися з цими запитаннями до Держплану УРСР, до Міністерства місцевої промисловості, до Міністерства легкої промисловості, зрештою до керівників вищепоіменованих підприємств? Чому?

Микола БІЛКУН

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Втратив голову на посаді голови колгоспу «Комуніст» Новомиргородського району Кіровоградської області т. Хижняк. Забувши, що на керівну посаду його обрали люди, він поводив себе як удільний князьок. Собі брав, що хотів, на зауваження колгоспників відповідав грубою лайкою, про громадське господарство не дбав.

Лист про це колгоспники написали Перцеві.

Як повідомив завідуючий сільськогосподарським відділом Кіровоградського обкому КП України т. Дзядух, при перевірці факти підтвердились.

За зловживання і грубість Хижняка з посади голови колгоспу знято.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Цю стіну фарбувати не треба: тут у мене книжкова шафа.

СПОТИКАНКА

А нуте швидко скажіть тричі поспіль:

— Сестрице, чи ткачі тчуть, чи не тчуть? — «Чуть-чуть тчуть, ледь човники волочтуть, бо їсти й чуть-чуть не чуть!» — Нехай ще чуть-чуть потчуть, бо вже чуть, що перепічки печуть!

А що? Не скажете швидко? Спотикаєтесь? На те ж воно й «спотиканкою» зветься! А мені одна волинська дівчинка так швидко се говорила, мов чечіточка цвірінькала!

Олена ПЧІЛКА.

ГОЛОДНИЙ ВОВК

Удмуртська народна казка

Прибіг у село голодний вовк. Шерсть дибки на ньому стоїть, живіт до хребта підтягло, хвіст між ногами затиснутий, а очі люті та жадібні. Глянув: на лузі гуси пасуться.

— А-гей! Ви чиї будете?

— А ми Грицькові.

— А-а, Грицькові. Тоді на сніданок мені готові.

— Га-га готові! — загелготіли гуси. — Та ми уже давненько на лузі пасемося і забруднились дуже. Треба ополоснутися трішечки.

— Добре, тільки довго не баріться.

Кинулись гуси у воду, помахали Вовку крильцями:

— Ха-ха-ха, — сміються з нього.

Образився Вовк, клацнув іклами і побіг далі. Тільки живота ще більше підтягнув і хвоста міцніше затиснув.

Глянув: поросята тлустенькі на полі риються:

— Ей, паці, ви чиї ж будете?

— Та ми Петрові, — відповідають балакучі поросята.— А ти хто такий?

— Я голодний Вовк. А ви на обід мені готові?

— Хрю-хрю, — переглянулись паці. — Готові. Ось лише пісеньку заспіваємо.

І завищали голосно, голосно.

Почули чоловіки та жінки це вищання і прибігли з вилами та косами голодного Вовка частувати. Сірий ледве втік.

Бігав він, бігав по полях та уздрів барана.

— Ти, баране, чий?

— Стецьків, — закивав головою баран.

— Значить, на вечерю мені приспів. Я голодний Вовк і прийшов тебе з'їсти.

— Бе-е-е. Біда мені з тобою, — відказав баран. — Як же ти мене будеш їсти?

— Відомо як, з хвоста.

— І хочеться оце тобі час гаяти. Коли я вже готовий тобі на вечерю, то стань краще он там під горою і широко рота роззяв, а я стрибну тобі прямо в рот.

Став Вовк під горою, роззявив рота аж до самісіньких вух і чекає. Баран розбігся і рогами по вовчих іклах як торохне! Вовк клубком так і покотився. Отямився, ноги трясуться, зуби хитаються, ніяк не може зрозуміти: з'їв він барана чи ні. Подивився на свій запалий живіт: ні, мабуть, погано рота роззявив і баран не проскочив.

Біг, біг голодний Вовк і зустрів коня.

— Ей, коню, дай я тебе швидше з'їм.

— Що ж, їж, — погодився кінь. — А як їстимеш: з хвоста чи з голови?

— Ні-і, — аж виснув Вовк. — Я недавно одного барана з голови їв, то він мені зовсім не сподобався. Тепер спробую з хвоста.

Роззявив Вовк пащу, а кінь його копитами — по зубах! Очуняв Вовк у кущах. Насилу ноги поволік. Так і залишився голодним.

Переклав Аркадій **МУЗИЧУК**

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Чорноморські усмішки

Одесу не можна уявити без гумору. Обличчя її завжди усміхнене. Одесит — веселий і дотепний, він за словом в кишеню не полізе. Завжди з жартами на вустах і тисячами історій в пам'яті. Частину з них зібрали та упорядкували одесити В. П. Шамша та П. П. Маркушевський, а видавництво «Мистецтво» нещодавно порадувало любителів веселого слова збірочкою «Чорноморські усмішки».

Деякі з них ми пропонуємо увазі наших читачів.

ЗАДОВОЛЕНИЙ

Розмовляють два гарпунери.

— Як добре на тебе, Сашко, йшов зранку блакитний фінвал. І коли б ти не промазав...

— Та я все одно задоволений: так налякав дурня, що він тепер на гарматний постріл не підійде.

МОРСЬКИЙ ВОВК

— Всі мене називають морським вовком, та це цілком природно. Ще змалку моєю улюбленою піснею була пісня про бригантину, яка піднімає паруси, наймелодійнішими словами—«кільватер» і «гальюн». Та все це вже позаду...

— Ви здійснили свою мрію?

— Авжеж! Я працюю офіціантом у ресторані «Поплавок».

ДЕСЬ ЗУСТРІЧАЛИСЬ

З палуби плавучого будинку відпочинку милується хвилями моряк. Поруч з ним незнайома людина, яка раптом звертається до нього:

— Пробачте, мені здається, ми з вами десь зустрічались. Чи не на теплоході «Россия»?

— Ні, на «России» я ніколи не плавав.

— Тоді, мабуть, на «Україні»?

— І на «Україні» не плавав.

— Значить, на якомусь іншому судні, — вирішив незнайомець.

— Цілком можливо. На іншому я плавав.

ВИГРАШНА ТЕМА

Зустрілись два дослідники Чорного моря. Один запитує:

— Яку тему ти обрав для своєї дисертації?

— «Переливання морської води з пустої посудини в порожню», — відповів другий.

— Я б назвав інакше: «Переливання морської води із опустілої посудини в пусту».

— Ні в якому разі! Цю назву я бережу для докторської дисертації!

КОСЯКИ СКУМБРІЇ

Пливуть рибалки морем. Назустріч — шаланда.

— Ну, як, — питають рибалки, — ловиться скумбрія чи ні?

— Ще й як!

— І косяки є?

— Ще й які!

— Де ж ви їх бачили?

— А за Крижанівською косою.

— Давно?

— Та вже два тижні тому буде.

ІКРА

Студентка-практикантка з Одеси потрапила на колгоспне поле й каже:

— Як зростають кабачки та баклажани — це я уявляю. Але як вони ікру викидають? Невже, як риба у нас на морі?

«ПРИХОДЬ НА РИБУ!»

Дзвонить голова риболовецького колгоспу до друга-бригадира:

— Ти знаєш, риба, що я заготовив, зовсім зіпсувалася.

Друг порадив:

— Не переживай, склич гостей, то й поїдять.

— Ну, то ж приходь на рибу! — запросив голова.

СТАРПОМ ЗА БОРТОМ

Прослуживши багато років на флоті, старпом одного судна так і не навчився плавати. Одного разу, підіймаючись по трапу, він задивився на дівчину й упав у воду. Що робити? Не кричать же: «Рятуйте, люди добрі!» Ковтнувши морської води і раз, і другий, старпом гучно скомандував:

— Вахтовий, людина за бортом! Ваші дії?

Той миттю кинув кінець потопаючому. Піднявшись на палубу, врятований старпом, як ні в чому не бувало, сказав:

— Дякую за службу!

КУРЕЙ НЕ ТРИМАЮТЬ

Моряка-новачка для годиться примусили драїти якір.

— Та це ж курям на сміх!— обурився той.

— Не хвилюйся, на нашому теплоході курей не тримають.

Холодна зустріч

Поскаржились Перцеві колгоспники з села Велика Мочулка Теплицького району (Вінниччина) на артистів Вінницької обласної філармонії.

Причина скарги така: не захотіли артисти в нетопленому клубі виступати. Мовляв, скільки разів виступали, ще холодніше було, а тут закапризували. Відмова артистів обурила глядачів, котрі сиділи в кожухах, і вони зажадали, щоб Перець підсипав артистам перцю.

Перець штука пекуча, але артистам від того тепліше не стане.

Мабуть, в клубі все ж таки варто топити, коли холодно.

Для того, щоб гості-артисти віддали господарям-глядачам тепло свого таланту, господарі мусять не скупитися на тепло грубки.

СТРУЖКИ

«Тут місце для куріння, — куріть до одуріння».

—

Легкий флірт — майже те ж саме, що й лоскотання пір'їнкою під носом.

—

Відмовлявся оплачувати аліменти, але охоче працював серед жінок на громадських засадах.

—

Любов — як ощадкнижка: можеш брати не більше, ніж внесеш.

—

Катастрофа якась приключилась з чоловіком— не то потрапив під колесо автомашини, не то під каблук дружини.

—

Добрий сміх і з будня зробить свято!

—

— Я хотів би перетворитись на мишу.

— Чому?

— Жінка моя мишей боїться.

—

Він мав верещальний голос.

—

Огрядний чолов'яга пузував перед фотооб'єктивом.

—

У зв'язку з тим, що снігової людини не знайшли, інтерв'ю взяли у снігової баби.

—

Молодий учений зоотехнік підтвердив, що корова — сентиментальної породи.

—

Скоромовка: Клара крала, а де клала?

—

Є лірика — як доповідь, є доповідь — як лірика.

—

Сюжет — і для вірша — спинний хребет. Тож, як справжній хребет, він не може бути без мозку...

—

Одну збірочку гуморесок хотілось назвати «Ательє інд. по шиї...». А другу, книжку сатири— «Ательє морд...»

—

Кожен поет повинен мати свій голос. У молодої поетеси було кололітературне сопрано.

—

Сірий колір вигідний, бо нікому не ріже ока...

—

Зворушити цю особу так же важко, як залоскотати черепаху.

—

Лист в риму: «Дорогенький Василечку, пришли мені посилочку!».

—

Часом досить гарно говорити, не творити, і вийдеш у фаворити.

—

Майже кожного по дорозі в ювіляри чекає нагорода — окуляри.

Василь ЮХИМОВИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хотинська райспоживспілка (Чернівецька область) зустріла Новий рік з старими кадрами. Перевіреними. Зірками першої величини серед них вважалися директор Хотинського комбінату громадського харчування М. Ш. Гонікман та завідуюча виробництвом М. А. Витюк. Особливо перший. Усе горіло в нього під руками. За що не брався — те заваляв. Громадське харчування в Хотині довів до пісних картоплянників. Та й ті вже кінчаються: за горілкою забув заготувати картоплю! Перевірена «кадра» (і на чарці і на картоплянниках) й зав. виробництвом комбінату М. А. Витюк. У її «послужному списковi» відсидка в недалекому минулому за покуплену з Хотинського маслозаводу партію масла.

Листа пайовиків про це ми надіслали до Укоопспілки. Голова правління т. Колесник повідомив редакцію, що всі факти підтвердились. М. Ш. Гонікмана та М. А. Витюк з роботи знято. Суворо попереджено й заступника голови правління Хотинської райспоживспілки В. С. Шутьку. Щоб десятою дорогою обминав такі кадри!

Дружке Перче!

Прочитала на твоїх сторінках фейлетон про те, що через відсутність у продажу достатньої кількості посуду, автор вирішив їсти борщ з каструлі. Прошу терміново повідомити, де він дістав каструлю. Жителі Слов'янська, які вже давно позбавлені можливості придбати в магазинах цю дефіцитну річ, будуть тобі дуже вдячні.

М. СВІТЛИЧНА,
робітниця масложиркомбінату

Донецька область.

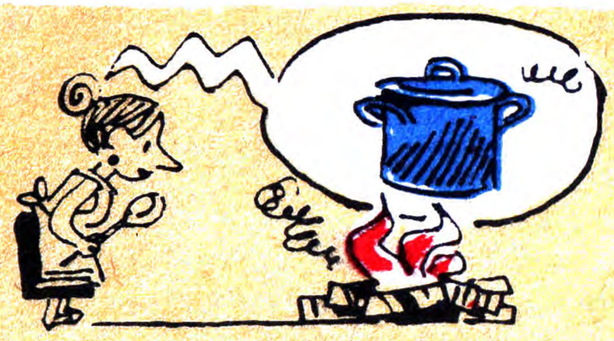

Я не знаю, чим ти замикаєш двері, але готовий битися об заклад, що не замками Фастівського заводу залізних виробів. Якби твої двері були на фастівських замках, ти б не гасав з олівцем у руці по всій республіці, а на місці сидів би, охороняючи редакцію. Бо на ці замки надія слабенька. Пластмасові деталі у них ламаються, як сірнички. На заміну однієї поламаної деталі завод мені, правда, вислав аж чотири інших, новеньких, але й вони покришилися ще до того, як я ними встиг намилуватися. Отож і хочу тебе попередити, щоб був обережним і, купуючи замок, випадково не придбав фастівського браку.

В. БІЛЕЦЬКИЙ.

м. Шпола
Черкаської області.

Здавна відомий вираз: винен стрілочник. Не раз я замислювався: як вдається стрілочникові завжди залишатися винним? Второпати це допомогло управління Львівської залізниці...

Ще не так давно залізничний переїзд на шляху з м. Соснівки до шахти № 9 «Великомостівської» обслуговували три залізничники. Та два роки тому, видно, в боротьбі за економію, управління скоротило цих робітників, а їх функції передало стрілочникам. Останні тепер мусять і стрілки переводити, і за маневруванням поїздів стежити, ну й, коли випадає вільна хвилинка, піднімати та опускати шлагбаум. Та оскільки та вільна хвилинка випадає не завжди, на переїзді довго простоює автотранспорт, в тому числі й автобуси, що везуть шахтарів. А це призводить до частих запізнень на роботу.

Про все це ми з лютого 1967 року акуратно інформуємо управління Львівської залізниці (начальник т. Богданович). Але зрушень, як і руху на переїзді, нема.

З жахом думаємо, а що, коли керівники залізниці скоротять ще й стрілочників?! Хто ж тоді буде винен?

Ю. ТАРАСКІН,
директор шахти № 9 «Великомостівська».

Львівська область.

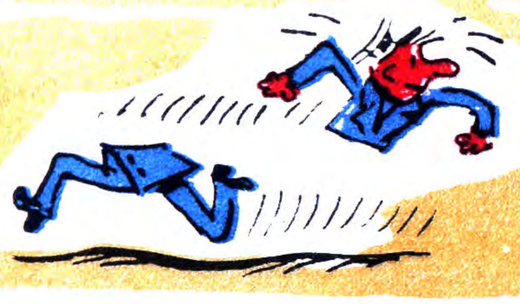

А вже весна! А вже красна! Шумлять, дзвенять на вулицях грайливі струмочки... Десь вони так дзвінко шумлять тільки навесні, а у нас — цілий рік. Бо цілий рік прямо на вулицю Червоноармійську виливає свої помиї Білогірська чайна.

Не подумай лишень, Перче, що санітарним лікарям ці пахучі струмочки подобаються. Ні, санепідстанція раз за разом штрафує директора чайної т. Правдивого, а він раз за разом, сплативши штраф (не з своєї, зрозуміло, кишені) продовжує нам давати духу.

ОЛІЙНИК, ДЕМЧУК, КАЛИНЮК, НЕМИРІВСЬКА, БІРМАН, ПОЛІЩУК.

м. Білогір'я
Хмельницької області.

Ти, мабуть, і не уявляєш, яку розкішну кімнату відпочинку мають тваринники ферми № 2 колгоспу ім. Петровського. Зайдеш в ту кімнату — і очі розбігаються: чого тільки там нема! Газет — нема. Журналів — нема. Радіорепродуктора — і то нема.

Ти тільки, Перче, не подумай, що у нас, у колгоспі, нема людей, відповідальних за масово-політичну і виховну роботу. Десь, кажуть, вони є, тільки на тваринницьких фермах їх не видно.

І. ЗБИРАНИК,
А. БУБНІВЕЦЬ.

Колгосп ім. Петровського
Глобинського району
Полтавської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

На роботу.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ПЕРЕЦЬ

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.**
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79

Журнал «Перець» № 6 (808)

(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

БФ 13090. Здано до набору 21. II. 1969 р. Підписано до друку 10. III. 1969 р. Формат паперу 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2, Умовн друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Тираж 1 884 100. Зам. 0980.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Мешканці однієї з вулиць села Горщик (Житомирщина) поскаржилися редакції на те, що у них уже близько двох місяців немає електросвітла, бо вийшов з ладу трансформатор.

Після втручання в цю справу Перця трансформатор було замінено, і мешканці користуються електроенергією безперебійно.

★ Про те, що Градизьке будуправління-4 тривалий час зволікає закінчення будівництва пташника у колгоспі імені Суворова (Глобинський район) повідомлялося у листі колгоспників.

Голова правління Полтавського облміжколгоспбуду т. Корольов повідомив, що заходів вжито. Будівництво пташника завершено.

★ Від жителів провулка Радянського міста Фастова до редакції надійшла скарга про те, що тут розпочали будувати водопровід, розкопали шлях, перекрили рух, а кінця цій роботі не видно.

Заступник голови виконкому Фастівської міськради т. Генаш повідомив, що монтаж водопроводу вже закінчено, шлях упорядковано і рух транспорту та пішоходів відновлено.

★ Колгоспники колгоспу імені Шевченка (Вінниччина) у своєму листі висловлювали невдоволення тим, що колишній касир колгоспу Качан допустив значну нестачу колгоспних грошей.

Прокурор Тростянецького району т. Попик сповістив редакцію, що проведеним розслідуванням виявлено грошову нестачу в сумі 2793 крб.

Прокуратура району порушила справу проти колишнього касира Качан Н. Я.

★ У колгоспі «Зоря комунізму» (Вінниччина) з вини колишнього завідуючого птахофермою т. Сторони загинуло багато курчат. Про це писалося у листі з цього колгоспу.

Як повідомив секретар Калинівського РК КП України т. Березовський, такий факт відповідає дійсності. Правління колгоспу стягло з Сторони вартість загиблих курчат.

perec-ua.
perec-ua.

Страшне перо не в гусака...

«Прошу дирекції кам'янець-Подільського культосвітнього училища, зарахувати мої документи, поскільки я маю бажання вступити і навчатися».

(Із заяви).

—

«В 1958 році вступив в перший клас де і навчався до 1968 року».

(З автобіографії).

Виписав І. СТАРИЙ.

м. Кам'янець-Подільський.

* * *

«В лагерю, де випасаються корови, бугай має злий нрав і тут уже 3-й день корови непокриваються бо це може привести до несчасних випадків...»

(З доповідної записки).

Надіслав М. ТРИГУБ.

м. Іршава.

* * *

«В звяску ряд порушинь прийому дижурств машиністами парових котлів, і компресорщиків, за порушення правил по персоналу котельної, обовязую для покращення цих порушень, явитись всім машиністам і компресорщикам на зібрання, на 16 годин 9 числа.»

(З розпорядження).

Надіслав І. РОМАНІВ.

м. Калуш

* * *

«Шановна дирекція кіностудії!

Я дуже захоплююся кіноартистами. Хочу щоб ви мене познайомили з одним нежонатим. Висилаю вам у письмі 16 коп, а кіноартист стоїть 8 коп, то ви на здачу ще пришліть у коноверті якогось або якусь акторшу».

(З листа до кіностудії ім. Довженка).

—

«Я не стріляв собакою їх кусав, а чого ж вони лізуть на яблука. А те, що ці мальчугани дратували до того собаку мене і ще двох сторожів то ми їх провчили.

(З пояснювальної записки).

Зібрав П. ОВЧАР.

смт. Велика Багачка

* * *

«ОБ'ЯВА!

Радгосп «Золотоє Полє» Кримської области. Запрошує на сезоні работи на виноградниках и садах, дівчат та одиноких жінок, а також потрібні строїтелі — штукатури, маляри, каменщики. Радгосп забеспечує рабочих житлом, та дешевим харчуванням, оплачує проездні, та суточні в дорозі. Радгосп «Золотое Поле» має всі умови для доброго життя, та культурніх разваг. Не далеко від радгоспу плеще чорне море і гуляє безліч одиноких моряків.

Набір рабочих провадиться при Ділятинської Селещної ради о 9 год. ранку до 12 год.»

Надіслав В. ДАРАБАНЧУК.

м. Делятин

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

З республіканської виставки „50 років радянського агітплаката“

ПРАЦЮВАТИ ТАК НЕ МОЖНА – ДОРОГА ХВИЛИНА КОЖНА!